

ἐστὶ δὲ μὴ σταθῶν δ' ἄρῃ, δοποθνήσκου. πολλοὶ δ' αὖ
 ἢ δοποπεράζονται ἢ δ' ἀγραλλουώτων, εἰ
 τῶν δ' ἴσους ἔσιν, ὅταν ἰδῶσιν αὐτῶν τὸ
 ποσὸν ἴσους, ἐκτίλλει τὸ ὄρελμον ἄνω δὲ ὀ-
 τιν πηήσῃσι, μὲν μίκερ αὐτῶν ὄρελμον ἀ-
 ποθνήσκουσαι. Τὸ πῶς ἐκπύδος λέγει ἀ-
 ἄδῃν ἔῃ οὐχ ὁμοίον τῆ φύσῃ τ' λοιπῶν ζῴ-
 ων, ἀλλ' ἡ σερῶν διὰ πᾶν τὸς ὄρελμον, ὅπως αὖ
 ποῖτε διακειμένη τύχη. φασὶ δὲ σραγκρίας
 αὐτὸ φάρμακον ἔῃ ἐν τοῖς ἀρίστοις, καὶ διδῶν
 ὅπως ὄρελμον. Τὸν σρουκαλάπην τὸ ὄρεον
 ὅπῃ ἢ δένδρον βασιλεῖται φασὶν, ὡς τὸ τοῖς
 ἀσκήδασάτας καὶ ἄπτον καὶ ὅπῃ τὴν γαστέρα.
 νέμεται δὲ λέγει καὶ τοῖς ἐκ τῶν δένδρων σπώ-
 ληκας, καὶ οὕτως σφάδρα καὶ βάλανος ὀρύθη
 τὰ δένδρα ζητοῦνται τοῖς σπώληκας, ὡς καὶ
 καταβλήθειν αὐτά. Φασὶ τοῖς πελοποννησίου
 τοῖς ἐν τοῖς ποταμοῖς γλυκύρας κόγχας ὀ-
 ρύθηνας καταβλήθειν ἵππεται ὅταν πλήθος εἰ-
 σπορήσῃσιν αὐτῶν, ἐξέμειν' εἴθ' οὕτως τὸ
 μῆν κρέα ἐάθειν ἢ δ' κογχῶν, ἢ δ' ὄρελμων
 μὴ ἀπτεται. Ἐν Κυκλαδίῃ φασὶ τῆς Ἀρκε-
 δίας, τοῖς κοσούροις λευκοῖς τίκεται, ὄρελμον
 δ' οὐδαμῶν καὶ φωνὰς ποικίλας ποσὸν ἔδει,
 ἐκπορῶν δὲ τὸ πρὸς τῶν σελήων. τῶν δ'
 ἡμέραν εἰς τὸ ὄρελμον, σφάδρα διδῶν
 τοῖς ἔῃ. Λέγεται δὲ ὑπὸ πῶν μέλι τὸ κε-
 λουόμνον ἀθῆνον περὶ Μίλων καὶ Κνίδον γίνε-
 ται καὶ ὁμοῦ ἐκ τῆ ὄρελμον, ὄρελμον καὶ δὲ
 καὶ τῶν ἰσχυρῶν γίνεται. Περὶ Καπ-
 παδοκίας ἐν ποσὶ τὸ τοῖς ἀνῆν κρήσιν φασὶν
 ἐργάζεσθαι τὸ μέλι, γίνεται δὲ τὸ πᾶν ὁ-
 μοῖον ἐλάφ. Ἐν Τραπεζοῦν τῆ ἐν τῶν
 Πόντου γίνεται τὸ δοπὸ τῆς πύξου μέλι, βα-
 ρύρομον καὶ φασὶ τοῖς μῆν ὄρελμοντας ἐξ-
 σάνα, τοῖς δ' ὅπῃ πηήσῃσι, καὶ τελῶς ἀπαλ-
 λάθειν. Φασὶ δὲ καὶ ἐν Λυδία δοπὸ τῶν δέν-
 δρων τὸ μέλι γίνεται πολὺ, καὶ ποιεῖν ἀπ' αὐ-
 τῆ τοῖς ἐνοικουώταις ἀνῆν κρήσιν ὄρελμον, καὶ
 δοποτῆμοντας χρῆται διὰ τρέφειας σφάδρα-
 τρέας γίνεται μῆν οὐ καὶ ἐν ὄρελμον, οὐχ οὐ-
 τα δὲ σερῶν, ἀλλ' ὡσπερ αἰμῶδες ἀπᾶν δὲ
 μέλι πηγυρόμνον, τὸν ἴσον ὄρελμον ἔχει φασὶν,
 οὐχ ὡς τὸ ὕδωρ καὶ τὰ δῆα ὕδα. Ἡ
 Χόμωδικὴ πᾶσα καὶ τὰ ἀμύγδαλα, χρῆσιμώτατα ποσὸς τὸ μέλι ποιεῖν. πλεῖστον γὰρ γίνον
 φασὶν ἐξ αὐτῶν γίνεται. Τὰς μελίττας λέγεται ὑπὸ μῆν κερῶν, καὶ ἐκ αὐτῶν
 ἔδει τῶν ὄρελμον. ἔνοι δὲ λέγεται μελίττας τοῖς μμωρῶσιν τύπτεται.
 Ἐν Ἰλλυρῶσι φασὶ τοῖς Τανταλῶσι κερῶν, ἐκ τῶν μελίττας ποιεῖν ὄρελμον.

id nisi promptum statim inueniant, in-
 tere. M. Itōsq̄ ruri agentes cum id experi-
 riri vellent captata opportunitate, ce-
 num euulsam quærenti præripuisse, es-
 que animans in ipsorum conspectu subi-
 to interiisse. Viberris aiunt genitalia esse,
 reliquis animalibus plurimum abſimilia,
 quòd ipsiſ quomodocunq̄ affectis sine
 instar offium firma, durâque. Singulare
 stranguria laborantibus remedium si ra-
 sa, tritâque exhibeantur. Picum martium,
 arbores scander ferunt, quemadmodum
 ascalaphum, tam resupinum, quàm pro-
 num, depasciq̄que vermiculos, quos adeo
 vestigat auidè, vt totos stipites tundendò
 perforat. Pelecanos aiunt, conchas flu-
 uiatiles vorare, multitudinèmq̄ inges-
 tam mox vomere, ac eo, quod esui est, ve-
 sci, cæterum à testa abstinere. Circa Cyl-
 lenen Arcadiæ, merulus candidas gignit
 tradunt, quod alibi nusquam contingat,
 vocèſque varias sonare. Luna lucente
 progredi, interdiu verò quantolibet flu-
 dio aduigiletur, deprehendi non posse.
 A quibusdam fertur, mel Anthinum, vt
 vocant, circa Melum Cnidiumque nasci,
 odore quidem suauis, sed neutiquam du-
 rabile id erithacam fieri. Circa Cappado-
 ciam aiunt locis quibusdam mella citra
 fauos comportari, olei instar crassa. In
 Trapezuntii vrbe, ea quæ in ponto sita est,
 mel ferunt è buxis produci graueolentis-
 simum, quod sanos quidem mentis loco
 moueat, ægros verò, perculsōſque eiusmò-
 di stupore sanet. In Lydia aiunt ex arbo-
 ribus mella copiosa colligi, vnde pastil-
 los absque cera indigenæ conficiunt, du-
 ricia tanta, vt nisi vehementiore attritu
 nihil demi inde possit. Fit & in Thracia
 mel non perinde solidum, sed areosum.
 Cæterum mella omnia concreta eandem
 crassitiem seruant, diuersa ab aqua, & li-
 quidus reliquis. [Reliqua enim omnia cō-
 creta non nihil siccescunt, attenuanturq̄.]
 Chalcidica herba, & amygdala ad mella
 conficienda vsus præbent maximum.
 Tum etiam augere fœtum vehementer
 dicuntur. Apes aiunt ex vnguentis ineb-
 triari, neque odorem ferre posse. Itaque
 redolentes vnguentis à cæteris vapulare.
 F. Illyrios ferunt, quos Taulantios vo-
 cant, ex mellis vina reddere.